

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 5.7.17 la representació processal de J.C. i M.V. R. va formular demanda en reclamació de quantitat contra XXX, SAU, imposant a la defenent les costes del procediment.

II.- La representació processal de la part defenent va contestar la demanda oposant-se totalment als arguments exposats a la mateixa, manifestant es dicti sentència condemnant a la societat mercantil andorrana unipersonal per accions "XXX, S.A.U." a satisfer als seus patrocinats la suma global de vuitanta mil quatre-cents euros (80.400.- EUROS) fruit dels reintegraments en efectiu dels quals disposà la Sra. M.C.A.Q. i despeses

bancàries accessòries d'aquests. Devent assumir el banc la indemnització que es determini i concreti pels danys i perjudicis ocasionats per negligència seva als seus patrocïnats així com les costes judicials, incloent-hi els honoraris d'advocat i procurador d'aquesta part, els quals s'acreditaran en període d'execució de sentència.

III.- Les parts van presentar oportunament els seus escrits de rèplica i dúplica, i posteriorment de conclusions, reiterant els seus arguments i oposant-se als de l'adversa.

IV.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència en data 11 de juliol de 2018 i va resoldre : "D E C I D E I X:

Primer.- que desestimant íntegrament la demanda principal interessada pels Srs. J.C. i M.V.R. contra la societat mercantil andorrana unipersonal per accions "., S.A.U.", ha d'absoldre i absol lliurement a la darrera de tots i cadascun dels pediments efectuats de contrari; tot això amb imposició de les costes processals d'aquesta instància segons s'ha motivat en el darrer Considerant.

Segon.- contra aquesta resolució es pot interposar recurs d'apel·lació en el termini de tretze dies, presentant la voluntat d'apel·lar davant la secció del Batlle Ponent. Presentada l'apel·lació, el Batlle Ponent emplaçarà per Providència les parts perquè compareguin davant el Tribunal Superior de Justícia d'Andorra per a formalitzar el recurs en el termini de quinze dies remetent així mateix els autes originals.."

V.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la representació processal de la part agent i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions, demana la seva revocació total i que s'estimi íntegrament la seva demanda, imposant a l'adversa les costes del procediment.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. – En el present procediment, la part agent Srs. J.C. i M. V. R. (pare i filla) reclamen front la part defenent XXX ,SAU en demanda en la que sosté una petició de condemna de pagament de 80.400€ més les costes.

La sentència d'instància desestima la demanda.

Contra tal decisió s'alça la part vençuda.

SEGON.- En aquest litigi els cotitulars d'un compte obert a XXX SAU reclamen de l'entitat el reintegrament de les disposicions efectuades per una altra titular del compte (exesposa i mare respectivament dels agents) en dates anteriors al 6.12.16. La raó per la qual consideren que té responsabilitat l'entitat bancària rau en el fet de considerar que el Sr. Juan Carlos havia donat ordres de bloquejar el compte i, malgrat aquest ordre, la Sra. M.A.Q. havia pogut anar fent disposicions de l'efectiu del compte comú.

És a dir, que el Sr. J.C. i la seva filla parteixen de la base de que el compte estava bloquejat per decisió unilateral del primer d'ells. No ha estat així.

Hem de recordar els fets. El Sr. J.C. (des de l'estranger) va observar que en el compte comú de la família s'havia fet una disposició de 10.000€ en 26.9.16 i que en trobar-se la seva exesposa fora del Principat (tota la família és de nacionalitat argentina), algú podia haver suplantat la seva personalitat en fer aquella disposició. Va avisar a l'entitat per mail en tal sentit en el dia 29.6.16 i que bloqueguessin el compte. Començaren les investigacions per part de l'entitat. Aquestes dugueren a la certesa de que qui va fer la disposició va ser efectivament en persona la pròpia Sra. A.. El mateix Sr. R.

també va reconèixer l'error per mail de 2.10.16 i va anunciar que aniria a Espanya i després a Andorra per diverses gestions amb l'entitat. A la vista de la confusió no es va tornar a seguir demanant el bloqueig del compte i dies més tard la Sra. A. va seguir fent més disposicions en efectiu, la darrera en el dia 24.10.16. Fins i tot, la Sra. A., que seguia sent cotitular del compte, va fer en 20.10.16 una transferència a un banc nord-americà per 418.460,63€ que va ser retornada perquè no era en dòlars, cosa que va motivar que la indicada senyora presentés una reclamació a l'INAF (de la qual no en sabem el resultat).

Atès que el Sr. J. C. va retreure a l'entitat que s'haguessin fet més disposicions es va reunir en 23.11.16 amb personal de l'entitat en presència de la Saig per aclarir la situació. Finalment, el Sr. J.C. va arribar a un acord transaccional amb la Sra. A. pel qual, a canvi de percebre aquesta la suma de 27.112,63€ en xec bancari de l'entitat amb càrrec al compte comú més una transferència a una banc estranger (concretament alemany) per import de 388.383,74€, la Sra. A. deixava de ser cotitular del compte a XXX, SAU i es comprometien ambdues parts a no reclamar-se res.

TERCER.- Així doncs les disputes entre els dos excònjuges respecte aquest compte bancari es varen acabar per mutu acord. La part agent s'ha negat a explicar el perquè de la suma final paccionada i el Tribunal d'instància arriba a la conclusió de que ja devien tenir en compte les sumes disposades amb anterioritat per la Sra. A., doncs no tindria sentit que haguessin convingut una quitança total i absoluta sobre aquest compte. Compartim plenament aquest raonament lògic i coherent i encara més a manca d'altra prova que ens pogués dur a una altra conclusió.

És a dir, que la part agent vol reclamar a l'entitat les disposicions que un altre cotitular va fer del compte compartit. Resulta obvi que si era cotitular tenia perfectament dret a fer seves determinades sumes del compte i ara no es pot fer responsable a l'entitat a retornar a l'agent allò que ja va percebre o fer seu un altre cotitular del compte. I també resulta obvi que un cotitular no

pot donar una ordre definitiva de bloqueig d'un compte que afecti a un altre cotitular que té el mateix dret que ell, sinó és per una raó extraordinària i excepcional. En aquest cas ho va demanar pel risc que hagués estat suplantada la personalitat de la seva ex esposa (ell no sabia que era al Principat en aquells dies) i l'entitat va reaccionar de manera immediata fins a comprovar que havia estat la pròpia Sra. A. qui va fer la retirada d'efectiu del compte i també va reconèixer el seu error el Sr. R. A partir d'aquell moment ja no es va parlar de seguir els tràmits administratius de bloqueig del compte (abans de prendre l'entitat la decisió definitiva) perquè no hi havia cap causa extraordinària i excepcional que ho justificués i per aquesta raó la Sra. A. va seguir fent disposicions.

Per tant, no té cap fonament contractual que allò que va disposar legítimament un titular d'un compte conjunt ara es pretengui que l'entitat se'n faci responsable. Aquells diners van acabar en mans de la Sra. A. i el Sr. R. ja va arribar a un acord final amb ella respecte aquest compte. Per això resulta raonable que ja devien passar comptes entre ells abans que la Sra. A. acceptés deixar-ne de ser titular.

QUART.- En conclusió, el Tribunal d'instància ha valorat encertadament tota la prova practicada, inclosa la denuncia a l'INAF (que no te res a veure amb el que aquí es discuteix perquè va ser la Sra. A. la que es va queixar del retorn de la seva transferència en euros del 20.10.16) ni tampoc si l'empleada del banc defenent es va reunir una o dues vegades amb els clients per tractar sobre la problemàtica que els reunia sobre els fons del compte.

La conseqüència de tot el que hem dit és que el recurs ha de ser desestimat.

CINQUÈ.- En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de J.C. i M.V.R. contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles en data 11 de juliol de 2018, que confirmem íntegrament.

Imposem el pagament de les costes causades en aquesta alçada a la part apel·lant.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-